

TROMMELVLIES 4:

Van de doden niets dan heel veel goeds

Inmiddels heb ik de moed opgegeven: ik krijg Zappa nooit compleet (wat, heeft ie het nou alweer over Zappa? – dat is toeval / laat ‘m toch / die man heeft gewoon geen fantasie / misschien is wijlen Frank wel belangrijker voor de hedendaagse muziek geweest dan gemiddeld wordt onderkend... doorhalen wat het minst aannemelijk wordt geacht). Ik ben al wel een eind op weg, zit nu op zo’n dertig van hem. Toen ie overleed had ik slechts *Joe’s Garage* en *Sheik Yerbouti*.

Da’s een rare tik van me, dat ik, als een artiest die-ik-altijd-al-wel-aardig-vond-maar-waar-ik-nog-niet-echt-aan-toegekomen-was spontaan doodgaat, alles dan van hem of haar wil hebben. De kust is dan tenminste vrij. De productie staat stop, het oeuvre is overzichtelijk en er komt niet echt vers werk meer uit (op een enkele onontdekte opname na dan). Vervolgens veeg ik mijn tranen weg, haal diep adem en tijd weer naar de platenzaak. Ik had al wel een enkele elpee of cd van Bram Vermeulen, Miles Davis, en van Joe Strummer alleen Clashwerk, maar dan opeens... Van Robert Palmer had ik min of meer een basiscollectie. Aanvullen die hap. Herman op het Hilton? Flappentappen. The Scene uit elkaar? Daar gaan we weer.

Overigens gebeurt het me ook heel vaak bij een artiest die ik relatief laat ontdek. Ani DiFranco, De Kift, At The Drive-In, Keziah Jones. Als ik plots word gegrepen door Het Heilig Vuur Der Getalenteerden, wil ik eigenlijk gewoon hun álles in de kast hebben.

Daarom is het voor mij zaak om fraaie debuten spoorstrags aan te schaffen. Dan kan me niks gebeuren, ik ben meteen op tempo. Het muzikaal genoeg van Spinvis smaakte ik voor de eerste keer bijvoorbeeld pas ruim een jaar na uitkomen; maar ik was er dus nog net op tijd bij, zoveel heeft zo’n – voor mij – verse ontdekking dan nog niet uitgebracht. Radio 4? Interpol? Ik ben erbij. Het is een kwestie van keuzes maken, of juist niet en er gewoon voor gaan (en het doorlopend krediet wéér verhogen). Ga maar na, ik ben pas bij *Swordfishtrombones* in Tom Waits gestapt – over achterstand gesproken.

Ik gun het hem niet, maar Bowie kan, wat mijn platenkast betreft, zó doodgaan. En gelukkig had ik op 8 december 1980 alles van de Beatles allang in huis. Nick Drake en Eva Cassidy waren allebei nog te doen. Maar je moet er toch niet aan denken dat Chet Baker nu opeens ergens uit een raam sodemietert... Of heb ik weer even niet op zitten letten?

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: beslist *Silence is the question* van The Bad Plus (maar *In the deathcar* van Iggy Pop mag ook).